

RÚT

MARTIN K.

(Praha, červenec 2007)

Mám pro vás dnes dvě zprávy. Jednu možná dobrou a jednu možná špatnou. Ve zprávě, která pro vás může být špatná, Bůh říká, že přijde utrpení a pronásledování. Nechci o tom mluvit příliš dlouho. Vězte však, že to je fakt. Nelze uvažovat způsobem, že jestli se něco nestane, tak přijde pronásledování. Ani nám tím Bůh nehrozí. Je to „historická skutečnost“, která se stane v budoucnu.

O tomto pronásledování se píše, že horší ještě nebylo. Na zemi ještě takové pronásledování a utrpení nebylo. Stane se tak proto, že ještě nikdy nebylo na zemi tolik hříchu a zmatení. Bůh říká, že v poslední době nastanou zlé časy. Zákony budou převráceny. Zlé věci budou nazývány dobrými a dobré zlymi. Dnes se už ve světě nedohodnete na základních věcech, co je dobře a co špatně. Co je bílé, co černé. Co je spravedlnost a co hřích. Jen v poslední jedné nebo dvou generacích vidím veliký posun. Setkávám se s lidmi, před kterými byste pracovně měli mít úctu. Jsou to třeba ředitelé firem. Lidé vysoce postavení. Potom se s nimi potkám při neformální příležitosti, kde se mluví o práci, o životě, a zjišťuji, že i tito lidé už vyrostli v absolutně převrácené generaci.

Ještě před jistou dobou jste se shodli alespoň na tom, že rozvod je špatný. Občas je prý sice nevyhnutelný, ale na tom jste se pochopitelně také nemuseli shodnout. Chci však říci, že rozvedení lidé alespoň věděli, že manželství nezvládli. Moc si z toho nedělali, ale nezvládli to. Když o tom s lidmi mluvíte dnes, tak rozvod už není problém. Nesouhlasí s tím, že něco nezvládli. Prostě byli chvíli spolu, přestalo je to bavit, chtějí být s někým jiným, tak s někým jiným jsou. Dál kamarádi se svou bývalou. Dnes se lidé často rozvádí tak, že pomalu zůstávají „nejlepší kamarádi“. Děje se to proto, že všechny věci jsou zmatené.

Včera jsem četl kousíček z knihy Rady zkušeného ďábla. Zkušený ďábel píše mladšímu a vysvětluje: Nesnaž se lidem argumentovat. Nesnaž se svému nevěřícímu uvádět důkazy. Nesnaž se mu jeho ateismus vyjádřit

rozumovými důvody, protože ses v takovém případě spletl o 100 nebo 200 let zpátky. Tehdy se skutečně argumentovalo. Pokud se řekl nějaký argument, lidé byli zvyklí na jeho základě jednat. Dávej si pozor, abys ho nedovedl na místo, kdy začne přemýšlet a uvěří argumentům. Neříkej mu, že ateismus, evoluce atd. jsou rozumné, a nevysvětluj mu to. Spíše se mu to snaž rozmělnit. Řekni mu, že stvoření je zajímavá myšlenka. Že na tom také něco je. Všechno to rozmělni a postav do „filozofického rozpliznutí“ – když to nazvu svými slovy.

Dnes se s vámi lidé nebudou nutně tahat o to, jestli Bůh je, nebo není. Možná vám Jeho existenci i odsouhlasí, ale nic to v nich nevypůsobí. To se dostalo i do církve. Církev je schopná spoustu věcí odsouhlasit a potvrdit svým „amen“. Ale aby se na základě rozumového úsudku o Boží pravdě stal skutek, to je pryč. To je práce ďábla. Najednou černá je bílá, bílá je černá a Bůh musí přijít a znovu nastolit řád. Znovu musí nastolit pořádek, aby bylo jasné, co je vlastně správné.

V této době lidé spotřebují spoustu energie zjišťováním, co je vlastně správné, co mají dělat. Málo energie však zbývá na skutečné činění dobrého. Rodiče často ve výchově dětí nevědí, co je správné. Dnes ani nevědí, zda napomínání je dobré, nebo špatné. Zvažují: Ublížím mu, nebo mu pomůžu? Když dítě napomenu, aby bylo potichu, je to pro jeho vzrůst, nebo je utlačuji?

S jistými nevěřícími lidmi jsme si povídali o jedné paní ze Spojených států, která byla odsouzená na rok vězení, protože při párty dávala nezletilým dětem pivo. Člověk si může říkat, jestli rok je hodně, nebo málo, ale lidé, se kterými jsem hovořil, se pozastavili nad tím samotným faktem. Říkali: „Co je na tom divného? Vždyť to byla párty u ní doma, tak dávala svým synům a jejich spolužákům pivo. Co je na tom zvláštního? Patnáctiletí a pár piv, co jim to udělá?“ A tak dále. Ani nejste schopni se domluvit, co je dobře, a co špatně. Natož pak činit dobré.

Budeme-li se bavit o nevěře, tak spousta lidí ani neřekne, že je to špatné, ale že se to stává. Řeknou, že je to v pořádku. Jsou manželství, která se na takovém fungování dohodnou: Vždyť spolu žijeme, vychováváme děti. Není problém, když občas jdeš k někomu jinému. Toto nikdy nebylo. Toto v žádné době nebylo. Hřích byl vždycky, ale nazýval se hříchem. A proto Bůh musí přijít a přinést vyčištění.

Slabost je způsobená nemocí. Je zapříčiněna rozmnožením hříchu. Bůh však přijde a přinese pročištění. Nejprve do církve, ale i do světa. Proto jsem říkal, že pro vás tato zpráva může být špatná.

Pokud vyhoří les, pak je to pro určité silné stromy dobré. Zbaví se tak plevele, všechno se pročistí a strom je kupodivu silnější a roste dál. Vím, že hasiči zastavují oheň ohněm. Řízeně vypalují určitá místa, aby se neřízený oheň nemohl rozšířit. Pokud chcete být na správné straně, pak vnímejte pronásledování nebo utrpení jako Boží soud, Boží očištění a požehnání.

V pátek jsem se účastnil soudu. Nevím, jak si představujete soud, ale mě fascinovala jedna věc. Přečetl jsem tam brožurku, ve které byl popsán řád průběhu soudu. Bylo v ní též řečeno, že pokud chcete, aby soud probíhal podle spravedlnosti, můžete požádat soudce, aby soudil podle spravedlnosti. Musí se však na tom dohodnout obě strany a oznámit tuto skutečnost soudci předem. To je fascinující myšlenka. Neuvěřitelná věc. Volal jsem potom právníkovi, aby mi to vysvětlil. Je to přesně tak, že se normálně soudí podle zákona, nikoliv podle spravedlnosti. Jsou to dva úplně rozdílné světy. Pokud chcete soud podle spravedlnosti, tak se musí obě strany dohodnout a požádat soudce, aby rozhodl spravedlivě.

Chci říct, že dnešní doba je převrácená. Ve všech aspektech. Pročištění přijde proto, aby Bůh nazval bílé bílým, černé černým a zákon a spravedlnost se zase staly jednou věcí.

Toto byl delší úvod, než jsem zamýšlel, ale měl jsem to na srdci. Dobrá zpráva, kterou pro vás mám, je, že je místo, kde se můžeme schovat. Existuje příkrytí. Existuje místo, o kterém Bůh říká, že navzdory bouři, která zuří venku, navzdory pronásledování, které přijde, se v něm můžeme schovat.

Pojďme se podívat do Božího slova. Začneme v knize Rut. Příběh o Rút má několik dimenzí. Můžeme mluvit o Noemi a jejím životě. Můžeme mluvit o Rút. Můžeme mluvit o Bóazovi nebo o sbírání na poli. Ale jednu věc bych chtěl říct, že Rút se na začátku rozhodla, že se poddává Bohu a Jeho jednání.

Noemi měla dva syny, kteří se oženili. Oba tragicky zahynuli a Noemi zbyly její dvě snachy. Vrací se zpátky ke svému lidu a svým snachám říká, aby se i ony navrátily zpět do svého domu. Rut 1,8: *„Řekla pak Noemi oběma nevěstám svým: Jděte, navraťte se jedna každá do*

domu matky své. Učiniž Hospodin s vámi milosrdenství, jakož jste i vy činily s mrtvými syny mými i se mnou. Dejž vám Hospodin, abyste našly odpočnutí, jedna každá v domu muže svého. I políbila jich, ony pak pozdvihše hlasu svého, plakaly. A řekly jí: Obrátíme se raději s tebou k lidu tvému. I řekla Noémi: Navraťte se, dcerky mé. Proč chcete jíti se mnou? Zdaliž ještě budu míti syny, aby byli vaši muži? Navraťte se, dcerky mé, a odejděte, neboť jsem již stará k vdání; nýbrž bych i řekla, že mám naději, bych i noci této se vdala a syny zrodila, zdaž byste na ně čekaly, až by dorostli? Zdaliž tou příčinou meškati se budete, abyste se neměly vdáti? Ne tak, mé dcerky, neboť mé trápení větší jest nežli vaše, proto že ruka Hospodinova jest proti mně. Ony pak pozdvihše hlasu, opět plakaly. A Orfa políbivši svegruši svou, navrátila se. Rut pak přidržela se jí; kteréžto řekla Noémi: Aj, přítelkyně tvá navrátila se k lidu svému a k bohům svým, navrať se také za ní. Ale Rut řekla: Nenuť mne, abych tě opustiti a od tebe odjíti měla. Nebo kamž se koli obrátíš, půjdu. A kdekoliv bydliti budeš, i já bydliti budu. Lid tvůj lid můj, a Bůh tvůj Bůh můj. Kdekoliv umřeš, umru, a tu pochována budu. Toto mi učí Hospodin, a toto přidej, že toliko smrt rozdělí mne s tebou.“ Rút se Noemi přidržela navzdory tomu, že ji odrazovala.

Někdy mám pocit, že lidi přesvědčujeme, aby byli křesťané. Nic takového v Bibli nevidím. Nikde v Bibli nevidím, že by se Ježíš lidem podbízel a přesvědčoval je, aby za Ním chodili. Nedělal reklamu. Neorganizoval evangelizační kampaň typu: Přijď, máme to a tamto, a neboj se Boha. Někdy se lidem podbízíme, oni napůl hřeší, ale bojíme se je ve shromáždění urazit, aby od nás náhodou neodešli. Neříkám, že bychom měli lidi urážet. Měli bychom však mluvit to, co říká Bůh, a jestli se to někoho dotýká, nechť. Třeba ho to přivede k pokání.

Vidím, že Bůh často lidi jako by odrazoval. Ti ale dělali rozhodnutí navzdory tlaku, který byl od Boha vyvíjen. Ježíš zve lidi k sobě. Říká však také: „Nemůžete vejít do království. (Mt 7:21; Mt 19:23) Nejste mě hodni, když určité věci nebudete dělat. (Mt 10,37-38) Jezte moje tělo a pijte mou krev. I vy se urážíte nad tímto slovem? Vás dvanáct?“ Učedníci odpovídají: „Ne, ne, zůstaneme s Tebou.“ (J 6:51-69) Ježíš namítá: „No, nevím, jestli to zvládnete.“ Pojdme ale zpátky k našemu příběhu.

Rút si prošla uvědoměním reality své situace a přesto říká: „Navzdory všemu se tě nepustím. Rozhodla jsem se a v plnosti se poddala

tvému Bohu.“ Víte, poddáním se něco ztrácíte. Nemůžete mít obojí. Nemůžete jít s Noemi zpět a zároveň zůstat se svým lidem. Jakou měly naději? Noemi to řekla správně. Jakou máte naději? Jakou máte naději v tom, že jste v této církvi? Jaká je vaše naděje pro život? Je velmi zúžená. Zúžili jste si obzor. Z pohledu světa jste si zúžili životní styl. Zúžili jste si možnosti na výběr přátel. Na výběr činností. Na výběr stylu přemýšlení. Na výběr knížek, filmů. Všechno toto se vám zúžilo. Noemi říká: „Co mohu nabídnout? Uvědomily jste si, že kdybyste šly se mnou, musíte odložit zbytek světa? Jste si vědomy toho, že všechno, co jste měly, celý váš dům, padl?“ Rút položila svůj život, nic si nenechala. Říká Noemi: „Ne, nenuť mě. Nenuť mě, protože to, co jsem u tebe viděla a co jsem se naučila, je mi natolik vzácné, že všechno ostatní odkládám.“ Toto vyznání zde řečeno nebylo, a přesto ho můžeme vnímat: „I kdybych už nikdy neměla mít muže, umřu tam, kde umřeš.“ Vydala svůj život do ruky někoho jiného. Toto je okamžik, kdy získáte, nebo ztratíte. O Orfě už dál nečteme vůbec nic. Ale o Rút čteme mnohé.

Moment, ve kterém se rozhodujeme, jestli v pronásledování budeme na místě úkrytu, nebo zkázy, je právě v době, kdy ještě žádné pronásledování není. Často v tom okamžiku vůbec nevíme, jak je toto rozhodnutí důležité. Rút tehdy vůbec netušila kontext svého života. Nevěděla o Boázovi. Už vůbec nevěděla o Ježíšovi, který měl povstat v její rodové linii. V poslušnosti však odložila svůj život. Už ho nevlastnila ani nežila. Přestala mít vlastní ambice a vlastní plány.

Neříkám, že máme žít život, který nebude bohatý. Podívejte se na všechny Boží lidi. Jejich život byl bohatý. Byl často bohatší než jiných. Nemyslím teď finančně. Někomu Bůh řekl, aby žil finančně bohatý život, a někdo byl chudý jak kostelní myš celý život. Oba však byli bohatí. Apoštol Pavel říká, že uměl žít v nadbytku i nedostatku.¹ Bůh k nám hovoří, abychom se podívali na životy těch, kteří se vydali Bohu. Myslím si, že v duchu jim můžeme jen závidět. V duchu vždycky získali. To je ten rozhodující okamžik.

Rút se tedy Noemi vydala. Rut 3,5: „*Jížto Rut řekla: Cokoli mi rozkážeš, učiním.*“ Nemám vlastní plány. Nemám vlastní ambice. Někdy se bavíme o nepoddanosti a poslušnosti. Hovoříme o tom, že bychom

---

¹ Filipenským 4:12 – „Umímť i snížen býti, umím také i hojnost míti; všudy a ve všech věcech pocvičen jsem, i nasycen býti i lačněti, i hojnost míti i nouzi trpěti.“

chtěli a měli poslouchat. Poslušnost spočívá v tom, že ztratíte svoji vlastní vůli. Rozumíte tomu? To je někdy těžké. Jedna věc je poslechnout, a přitom si myslet, že stejně vím, že je to jinak. To není opravdová poslušnost a poddanost. Skutečná poslušnost to dokáže pustit. Pokud toto dopustíte, odpočínáte si.

Jestliže děti zažívají naši lásku a důvěřují nám, dokáží udělat spoustu věcí, kterých bychom se sami báli. Řeknete jim: „Zavři oči a skoč! Já tady stojím.“ Dítě to musí v určitý moment pustit. Nelze skočit a v letu situaci kontrolovat. Je to buď, a nebo. Když učíte dítě plavat, tak ho držíte a říkáte: „Neboj se, když tak tě chytím.“ Dítě se na to musí spolehnout. Stejně tak i po nás Bůh chce, abychom v určitých životních situacích, v nichž nám jasně mluví, co máme dělat, všechno pustili a řekli: „Bože, umřu-li, umřu.“ Tak jako Rút říká: „Jestli se nikdy nevdám, tak se nevdám. Kde umřeš ty, tam umřu i já. Bůh tvůj, Bůh můj. Tvůj lid bude mým lidem.“

Rút neznala národ Noemi. Pokud řeknete Bohu: „Bože, Tvůj lid bude můj lid,“ pak podepisujete bianco šek. Víte, co je bianco šek, že? Je to šek, který podepíšete, aniž znáte částku, která na něj bude napsána. Svým rozhodnutím podepisujete bianco šek, kdy nevíte, kdo bude vaším lidem, kdo bude Boží lid. Přesto říkáte: „Bude to můj lid. Bože, Tvoji přátelé budou moji přátelé. Tvoji nepřátelé budou i moji nepřátelé.“ Zde je dělicí čára, kdy člověk vyznává: „Pane, učiním všechno, co mi přikážeš. Nebudu se snažit pochopit, jestli je to dobré, nebo ne.“

Někdy chceme nejprve pochopit a ztotožnit se s tím, co nám Bůh říká, a teprve potom jsme ochotni poslechnout. Děláním mnoho věcí, o kterých vůbec netuším, k čemu mohou být dobré. Děláním je jenom proto, že věřím, že jsou dobré. Přitom je zde stále ještě aspekt omylu, že jsem se spletl nebo něco špatně pochopil. A tak některé věci děláte a věříte, že vám to Bůh řekl, a proto je to dobré.

Práce zde v Tursku je možná jeden z příkladů. Mám naději, že Bůh ví, co dělá. Mám naději, že energie a investice, kterou vkládáme do budování tohoto místa, je smysluplná. Věřím, že tím Bůh něco sleduje, ať už v nás, nebo jinde.

Dnes ráno jsme s dětmi narazili na film o Samuelovi a Davidovi. Když se prchlivý Saul dozvěděl, že David byl pomazán za krále, rozhodl se, že ho zabije. Izai o tom mluvil se Samuelem, Samuel pokýval hlavou

a řekl: „Já vím. Sám netuším, jak tohle Bůh chce rozplést, jak to Bůh zajistí. Jenom vím, že může.“ Vydejte svůj život Bohu. Když odložíte svět, dejte Bohu svůj život, a uvidíte, že ho chytí a ponese. Zjistíte, že nepadáte donekonečna. Je v tom určitý pád, ale najednou vidíte, že vás Bůh drží.

„Šla tedy na to humno, a učinila všecko, což jí rozkázala svegruše její.“ Někdy učiníme část. Tu část, se kterou se ztotožníme. Ale někde bylo řečeno všechno. Rodiče, uče své děti, zvláště ty malé, vykonat přesně to, co jste jim řekli. Děti, uče se vykonat přesně to, co vám bylo nařízeno. Ženy, naučte se poddávat svým mužům. Jak vám to bylo řečeno, tak to udělejte. Nemusí vám to být hned vysvětleno. Pokud manžel zavolá a řekne: „Potřebuji, abys koupila tři rohlíky,“ tak kupte tři rohlíky navíc. Uvidíme, co má na mysli. Dospělí, muži, naučte se poslouchat Boha přesně tímto způsobem. Když vám Bůh řekne: „Seber se a přestěhuj se do Egypta,“ tak se přestěhujte do Egypta. Bůh se postará o zbytek. Když vám Bůh řekne: „Bij a jez,“ tak bij a jez. A Rút právě skrze tuto poslušnost získala pro nás pro všechny.

„Když pak pojedl Bóz a napil se, a rozveselilo se srdce jeho, šel spáti vedle stohu; přišla i ona tiše, a pozdvihši pláště u noh jeho, položila se. A když bylo o půlnoci, ulekl se muž ten a zchopil se, a aj, žena leží u noh jeho. I řekl: Kdo jsi ty? A ona odpověděla: Já jsem Rut, služebnice tvá. Vztáhni křídlo pláště svého na služebnici svou, nebo příbuzný jsi.“ Co je to za symbol? Žádá ho, aby ji přikryl. Aby ji ochránil a byl jí útočištěm. Kdo by tomu porozuměl? Co její čin vlastně vyjadřuje? Řekla mu, aby na ni vztáhl svůj plášť, protože je příbuzný. V 10. verši jí na to řekl zvláštní věc: „A on řekl: Požehnaná jsi ty od Hospodina, dcero má. Větší jsi nyní pobožnosti dokázala, nežli prve, že jsi nehledala mládenců bohatých aneb chudých.“ Pobožnost tedy tkvěla v nevyhledávání mládenců. To byla první část. Nehledání mládenců znamená, že se rozhodla nehledat svůj vlastní život. Tam byli mládenci. Rút však řekla: „To není moje věc. Nestarám se o to. Nehledám uspokojení svého vlastního života.“

Někdy se neustále ženeme za požehnáním a potěšením života, ať už je v čemkoliv. Bojíme se, aby nám něco neuteklo. Rút však prokázala pobožnost svým odmítnutím: „Nebude-li, nebude.“ Teprve tímto vyznáním dáváte Bohu prostor, aby bylo. Ti, kteří si řekli, že bude,

i kdyby Hospodin nepožehnal, tak o to přišli. Pokud ne hned, tak po kratší či delší době ano.

V čem však Rút osvědčila větší díl své pobožnosti? Přidržela se Božího zákona. Přidržela se Božího principu a nechala se přikrýt. Vstoupila do přikrytí. To je téma, o kterém chci dnes mluvit. Bůh pro nás má přikrytí. Rút skrze svůj čin nakonec přinesla vysvobození i Noemi. Nakonec byla totiž Noemi znovu požehnaná.

Odkud Boáz znal princip přikrytí? On i celé město věděli, že Rút je počestná dívka. Věděl, že chodí ve spravedlnosti. Ale Boáz skrze toto jediné gesto, kdy přišla a schovala se u něj v jeho přístřeší, věděl, co to znamená. Naučil se to od své matky. Víte, kdo byla jeho matka? Napovím vám knihu Jozue. Špehové. Nevěstka Raab. Jeho matkou byla nevěstka Raab. Už bychom jí dnes neměli říkat nevěstka, protože Bůh se na ni podíval jinak. Prožila však stejný moment, ve kterém se rozhodla všechno ztratit, a zvolila si nového Boha. Pojdme si ten příběh přečíst. Jozue 2,1-3: *„Poslal pak byl Jozue, syn Nun, ze Setim dva muže špehéře tajně, řka: Jděte, shlédněte zemi, zvláště Jericho. I šli a vešli do domu ženy nevěstky, jejíž jméno bylo Raab, a odpočinuli tu. Ale jakž oznámeno bylo králi Jericha a pověděno: Aj, muži přišli sem této noci z synů Izraelských, aby vyšpehovali zemi, tedy poslal král Jericha k Raab, řka: Vyved' muže, kteříž přišli k tobě, a vešli do domu tvého, nebo k vyšpehování vsí země přišli.“* V tuto chvíli se Raab rozhoduje. Má svůj lid. Má svého krále. Přišli k ní špehové. Uvědomujete si, že jí v tu chvíli hrozila smrt? Tehdy vsadila všechno na jednu kartu, na Hospodina. Měla svědectví živého Boha.

„Pojavši pak žena ty dva muže, skryla je. Kteráž odpověděla: Pravdať jest, přišliť jsou ke mně muži, ale nevěděla jsem, odkud jsou. A když bránu zavírali měli v soumrak, vyšli muži ti, a nevím, kam jsou šli; hoňte je rychle, nebo dostihnete je.“ V tomto okamžiku se rozhodla. *„Ale ona rozkázala jim vstoupiti na střechu, a skryla je v pazdeří lněném, kteréž byla skladla na střeše. Muži pak vyslaní honili je cestou Jordánskou až k brodům; a zavřina jest brána, jakž vyšli ti, kteříž je honili. Prvé pak, než usnuli špehéři, vstoupila k nim ona na střechu, a řekla k mužům těm: Vím, že Hospodin dal vám zemi tuto...“* O čem asi věděla? *„Vím, že Hospodin dal vám zemi tuto, nebo připadl na nás strach váš, takže oslábli všickni obyvatelé země před tváří vaší. Slyšeli jsme zajisté, jak vysušil Hospodin vody moře rudého před tváří vaší, jak jste*

vyšli z Egypta, ... “ Kdy se to stalo? Před čtyřiceti lety. Čtyřicet let nad tím museli přemýšlet. Čtyřicet let tyto příběhy kolovaly. „...a což jste učinili dvěma králům Amorejským, kteříž byli za Jordánem, Seonovi a Ogovi, kteréž jste zahladili jako proklaté.“ Věděla, že Jericho bylo nazváno proklatým, a Izraelci jej musí celé vyhladit a spálit. Špehové jí řekli: „Učinila jsi spravedlivě. Rozhodla ses. Pochopila jsi, že Bůh vyhladil určité krále jako proklaté pro jejich nepravost. Porozuměla jsi, že stejná nepravost je i v Jerichu. Pro to, co jsi učinila Božímu lidu, tě zachováme.“ Dali jí však určité podmínky. „Nyní tedy, prosím, přísáhněte mi skrze Hospodina, poněvadž jsem učinila vám milosrdenství, že i vy učiníte s domem otce mého milosrdenství, a dáte mi znamení jisté, že budete živiti otce mého i matku mou, bratří mé i sestry mé a všecko, cožkoliv jejich jest, a vysvobodíte duše naše od smrti.“ Obyvatelé Jericha neměli pochyb o tom, že přijde pronásledování. Věděli, že přijde vyhubení klatého. Přestože Raab pocházela z tohoto lidu, tak pro ni bylo vysvobození. Mělo ale podmínku: „I řekli jí muži ti: Duše naše za vás nechť jsou na smrt, ...“ Až do takové míry. „...jestliže však neproneseš řeči naší této, tak se jistě stane, že když nám dá Hospodin zemi tuto, tehdy učiníme s tebou milosrdenství a pravdu. Protož pustila je oknem po provazu; nebo dům její byl při zdi městské, a na zdi ona bydlila.“ Verš 17: „Tehdy řekli muži k ní: Prosti budeme od této přísahy tvé, kterouž jsi zavázala nás, jestliže, když vejdemo do země, neuvážeš provázku tohoto z nití hedvábí červeného dvakrát barveného v tomto okně, jímž jsi nás spustila, také otce tvého i matky své, i bratří svých a všeho domu svého neshromáždíš-li k sobě do domu. Také kdo by vyšel ven ze dveří domu tvého, krev jeho bude na hlavu jeho, ale my budeme bez viny; a každého toho, kdož bude s tebou v domě, jestliže by se ho kdo rukou dotekl, krev jeho na hlavy naše připadni. Jestliže pak proneseš tuto řeč naši, budeme prosti od přísahy tvé, kterouž jsi nás zavázala. Odpověděla ona: Nechť jest tak, jak jste řekli.“ Ti muži jí jen neřekli: „Tady je nějaký provaz, tak ho pověs ven.“ Tento příběh je plný symboliky. Mluví se zde o možnosti ukrytí. Kdokoliv bude v tom domě, otec, matka, celá rodina, budou skryti. To je jedna věc. Druhá podmínka k vysvobození však je, že potřebujeme vidět symbol krve. Ten symbol krve, který se vine od počátku, od Genesis, a pokračuje až do posledního dne. Krev Beránkova. Je obrazem, který zde byl znovu použit. Víte, kde byl tento obraz použit ještě předtím? V Egyptě. Izraelští špehové jí tedy říkají: „Je pro tebe útočiště. Je místo, kde se můžeš schovat. Nesmíš ale z toho místa vycházet. Jestli z něho

vyjdeš, za nic neručíme.“ Stejně tak Bůh říká, že vám dal místo odpočinku a ukrytí. Pokud však nebudete mít pomazané veřeje krví Beránka, jestli Beránek nebude uvnitř, Bůh za nic neručí. Budete-li vycházet, Jeho přísaha se na vás nevztahuje. Dává vám bezpečné místo, ale na vás je, abyste do něj vstoupili a přebývali v něm. Haleluja!

V 6. kapitole ve verši 23 se píše: *„I všedše mládenci špehéri, vyvedli Raab a otce jejího, i matku její i bratří její i všecko, což měla, a všecku rodinu její vyvedli, i nechali jich vně za stany Izraelskými. Město pak spálili ohněm, i všecko, což v něm bylo, stříbro však a zlato a nádoby měděné a železné složili na poklad v domu Hospodinovu. Raab také nevěstku, a dům otce jejího i všecko, což měla, živé zůstavil Jozue; a bydlila v lidu Izraelském až do tohoto dne; nebo skryla posly, kteréž poslal Jozue k vyšpehování Jericha.“* Na tomto místě Raab pochopila, kde bude skryta. Přidržela se Božího zákona. Měla svědectví o Hospodinu, že se Ho všichni bojí. Využila poznání strachu z Hospodina k přesunu na správnou stranu. Naplnila tak Boží poslušnost.

Nevěstka Raab se tedy zjevně vdala v Izraeli. Kdosi spekuloval nad tím, že si vzala jednoho ze špehů. V každém případě si vzala jednoho ze spravedlivých mužů a porodila Boáze. Boáz je právě ten, ke kterému Rút přišla a řekla: „Skryj mě. Skryj mě, neboť jsi můj příbuzný.“ Boáz znal matčin život, protože mu o něm vyprávěla. Věděl, čím je syn. Pro vyprávění své matky řekl Rút, že prokázala větší spravedlnost nežli prve. To, že nechodila za mládenci, je jedna věc. Stejně je to s růstem v církvi. Jedna věc je, že v určitých věcech nehřešíte. Přesto vám stále ještě může něco chybět. Je to ukrytí se. Vstup pod přikrytí. Vzít Boží zákon, pochopit princip a říct: „Skryj mě. Je to Tvoje povinnost. Je to Tvoje povinnost, protože jsem se rozhodl oddělit se od světa a nic z něho nemít. V tuto chvíli jsi povinen se o mě postarat.“

Boáz okamžitě pochopil, co se děje, když ho Rút požádala o přikrytí, a řekl: „Prokázala jsi pobožnost, udělala jsi správnou věc. Pro své jméno i pro jméno mé matky jsem povinen tě zajistit a zaopatřit. Stejně tak byli povinni špehové zaopatřit Raab i její rodinu. Řekla jim: „Budete žít mě i mého otce, postaráte se o nás.“ Takto můžete přijít k Bohu i vy a říct: „Bože, učiním, jak říkáš, ale toužím, abys mě živil, aby ses postaral o mou rodinu.“ Bůh vám vždycky řekne, že tak učiní. Vždy, když jste se Bohu vydali, tak se o vás postaral. Neříkejte, že ne.

Boáz tedy přikrývá Rút a říká jí: „Zaopatřím tě, dám ti místo přikrytí.“ Tuto myšlenku jsem vám chtěl předat. To je naděje, kterou máme. Uprostřed všeho boje nám Bůh dává místo odpočinku. Nabízí nám místo, do kterého lze vstoupit.

Pojďme se podívat na příběh izraelského lidu v Egyptě. Když Bůh bil Egypt ranami, existovala určitá oddělená země. Jak se jmenovala? Země Gošen. Byla oddělená neboli svatá. Rány, které Bůh sesílal na Egypt, nepřicházely na zemi Božího lidu. Bůh tolikrát dokazoval, že je schopen poskytnout místo úkrytu. Je možné, že přijde rána, a po vaší levici padne tisíc a po pravici deset tisíc, ale k vám se to nepřiblíží. (Ž 91:7) Je však nutné, abyste byli uvnitř domu. Když přišla na Egypt poslední rána, prošla blízko Božího lidu. Procházela i zemí Gošen. Kde měli být skryti? Uvnitř v domě. V domě, na kterém bylo znamení krve. Co to bylo za znamení? Vykoupení. Tento rozkaz nebyla žádná legrace – rozmíchejte v sudu barvu a natřete dveře na rudo. Ne, byla to krev beránka, kterého potom jedli. Nejdte-li beránka, kde byste vzali krev? Pokud jste neobětovali beránka, jestliže se neuskutečnila oběť, nemáte krev. Nemáte život. Nemůžete přežít.

Čím natírali veřeje? Měli štětku z OBI? Yzopem. Co je to yzop? Hořká bylina. Co dělali s hořkými bylinami? Jedli je s beránkem. Měli jíst beránka s hořkými bylinami. Vzali yzop, na svědectví, že dokonale naplňují způsob Božího příkazu, namočili jej do beránkovy krve a potřeli veřeje a okna.

První náповěda, která ukazuje, jak se schovat, říká, že musíte jíst Beránka. Musíte být účastni Kristova Těla a Jeho krve. Musíte být zavřeni s Ním, přijmout Jeho oběť a z této oběti se sytit.

Za druhé, musíte dokonale poslechnout Boží zákon. Když Bůh řekne: „Jezte byliny, ač jsou hořké,“ jezte k tomu byliny. Neříkejte: „Bože, ale já k tomu mám něco lepšího. Česnekový chleba. Egyptský.“ Tak je to s námi. Říkáme: „Bože, poslechneme, ale...“ Tak napůl. Bůh řekne, abychom něco udělali, ale my to děláme napůl. Bůh však říká: „Ne, udělejte to tak, jak jsem řekl.“ Izraelci tedy vzali hořké byliny a pomazali veřeje a okna.

Za třetí, dejte jasně najevo, čím jste lid. Izraelský lid riskoval, že přijdou egyptští a vyhladí všechny, kteří měli na dveřích znamení krve. Nemůžete hrát dvojí roli. Prostě nemůžete. Raab riskovala svůj život.

Mohla jít za králem a říct, že zvědy právě propustila, a dát jim potřebné informace. Věděla však, že nikdo nebude zachován. Je zkrátka konec. Svět pro ně končí. Izrael se však stane jejím novým lidem, novou budoucností. Přestěhuje se. Nechtěla zachránit ještě mlékárnu, kam ráda chodí. Stejným způsobem dali špehové jasně najevo, že jsou Hospodinovi, a svým činem se přihlásili k Božímu dílu.

Poslední věc, kterou Bůh říká, je tato: „Pokud někdo vyjde z domu ven, když přijde ta rána, nemohu to už řešit. Anděl má jasný příkaz.“ Boží slovo je nekompromisní. Jak Bůh řekl, tak se stane. Anděl smrti neprocházel tak, že by si říkal: „Jé, oni to ještě nestihli všude pomazat, ale vím, že by to určitě udělali.“ Ne. Vstoupil, a stalo se. Nebylo to tak, že na ulici potkal prvorozeného a říkal: „Já vím, že spěcháš domů, že jsi na cestě, tak přimhouřím oko.“ Nečekejme a nežijme tak, že Boží soud se bude dít tímto způsobem. „Vím, že chodíš do Patmosu, moc jsi s Bohem nežil, ale chodils tam – dám ti ještě šanci.“ Bůh tímto způsobem vůbec neuvažuje. Rána přichází a Bůh říká, že neručí za nikoho, kdo bude venku. Bude prost svého zaslíbení. Stejně jako to říkali špehové. Proto si hlídejme, abychom byli na místě, kde nás Bůh chce mít. Na místě s Bohem. Na místě v Bohu. Buďme účastni Beránka a syťme se Jím. Vezměte krev Beránka a pomažte veřejně a vyznejte: „Mám nový dům. Mám nový lid.“

Další příběh, který mluví o tomto principu, je Noemova archa. Vyskytují se tam možná jiné prvky, ale vidíme stejnou symboliku, stejnou myšlenku. Bůh říká, že přichází čas, kdy musí vyčistit zemi. Nepravost tak vzrostla, že ji už nelze tolerovat, a proto Bůh musí vyčistit zemi. Hodně jsem o tom přemýšlel a ptal jsem se Boha, zda nepravost byla o tolik větší, než je dnes. Kupodivu to bylo v něčem jiném. Řeknu vám, co mi Bůh ukázal.

Bůh potřeboval celých 6000 let k tomu, aby dokonal lidstvo. Potřeboval nechat Boží syny dojít do místa, kdy se ve svobodě ujmou synovství. V roce 4000 musel být schopen přivést Ježíše Krista na zem. Byl to jakýsi plán. Míra nepravosti se však zvětšovala, jak lidstvo rostlo. Lidstvo se vyvíjelo, ale příliš rychle tuto míru naplňovalo. Bůh se podíval a řekl: „To nestihnu. Potřebuji, aby nepravost nepostupovala tak rychle, aby příliš rychle nedospěla své plnosti.“

Bůh musel začít znovu od začátku. Celé to zastavil potopou. Ale nejsme na nule, protože Bůh zachoval Noema, který už byl do nějaké míry zralý. Lidstvo, poznání, zkušenost, rozhodnutí se pro Boha bylo do určité míry zralé. Bůh tedy musel škrtnout zbytek, všechno utopit a začít se zkušeností, kterou měl Noe. Začal znovu s poslušností, se kterou Noe 120 let stavěl koráb. Skrze poslušnost se v něm něco stalo. Byl už dál než Adam, protože Adam vyšel z dobrého, a přesto padl. Nepravost však znovu rychle rostla, a tak ji Bůh musel znovu strhnout dolů.

Tak Bůh dopustil zmatení jazyků. Lidé by příliš rychle vyvinuli počítač. Počítač a atomové zbraně by vznikly příliš brzo. Jejich organizovanost by se zdokonalila. Myšlenka organizace svět zrychluje. Počítače, internet, možnost komunikace, sdílení informací způsobilo a způsobí neuvěřitelný boom v informacích a ve znalostech. Bůh řekl, že je to ještě moc brzo. To se ještě nesmí stát. Proto to vše musel strhnout dříve, než se zorganizovali a sjednotili. Tak přišlo rozdělení. Toto rozdělení Bůh potřeboval, aby mezi sebou zápasili a nespojili se všichni společně proti spravedlnosti.

Bůh tento čas potřeboval, aby v něm mohl nechat růst a zrát Boží syny. Naše generace se dostává do místa, kdy Bůh říká, že vše může dojít svého vrcholu. Mezitím stihli dozrát Boží synové. Šest tisíc let bylo potřeba k tomu, aby se církev dostala na místo, kde být má. Kdyby Bůh v průběhu času razantním způsobem nezasahoval, nedostali bychom se na místo, kde nás potřeboval mít. Nebyl by čas. Ale kvůli vyvoleným ten čas dokonce bude ukrácen.²

Noe nám ukazuje stejný princip. Z Nového zákona víme, že Noe kázal. Když Ježíš zemřel na kříži, kázal v pekle těm, kteří byli za dnů Noema neposlušní a neuposlechli jeho kázání. (1 Pt 3:18-20) Noe jim kázal a zvěstoval jim možnost spasení skrze koráb. V době, kdy nepršelo, nebylo vidět nic zlého, každý říkal: „Noe, co blázníš, vždyť je všechno v pohodě. Buduj si něco rozumnějšího, z čeho budeš něco mít. Celý svůj život jsi zasvětil budování nějakého nesmyslu. Udělej z toho aspoň restauraci – restaurace „Koráb“. Ale tohle nemá žádný užitek. Ztrácíš finance, energii, tvoji synové musí dřít na něčem, co nemá žádný význam.“

---

² Matouš 24:22 – „A byť nebyli ukráceni dnové ti, nebyl by spasen nižádný člověk. Ale pro vyvolené ukrácení budou dnové ti.“

Možná máte pocit, že ve svém životě vidíte některé věci, které nemají význam. Jako bychom pohřbili svůj život. Stavíme a děláme věci, které nám nic nepřinesou. Zdánlivě. Skrze poslušnou práci přišlo vysvobození osmi lidem. Přišel nový počátek. Jaké byly prvky záchrany? Pojdme si je zopakovat.

První je, že museli být uvnitř. Bratr Marek mluvil o tom, jak Bůh v jeden okamžik říká: „Pojď dovnitř, Noe.“ V češtině to není tak vidět, ale v angličtině a hebrejštině to je zřetelné. Přišel čas vstoupit dovnitř. Noe poslechne a vstoupí. To znamená, že nejprve musíte jít na místo, kde je Beránek. Musíte jít tam, kde je Bůh. Zůstat tam s Bohem. Je to místo oddělení se od tohoto světa.

Za druhé je potřeba zapečetit místo mezi vnitřkem a vnějškem. Čím koráb vymazávali? Smolou. Bůh říká: „Zapečeť dveře, aby se věci zvenčí nemohly dostat dovnitř.“ Pro někoho je to možná nejprve zlořečenství. Ani se nemůžu dívat na televizi! V církvi říkají, že nesmím poslouchat rokenrol a nesmím chodit na diskotéky atd. Tak to vůbec není. Můžete všechno. Opravdu můžete všechno. Napište si to, dám vám tam razítko. Bůh říká, že všechno je dovoleno. Ale ne všechno prospívá. Kdyby Bůh chtěl zakázat pití alkoholu, tak při každém jeho požití padnete mrtví. To ale Bůh nedělá. Říká: „Dal jsem vám svobodu, můžete si zvolit. Jestli se chcete ženit a vdávat, jděte se ženit a vdávat. Jestli si chcete ubližovat, ubližujte si. Jestli chcete jít poslouchat křesťanský heavy metal, to je vaše věc. Ale pokud chcete být na místě úkrytu, je potřeba se zapečetit, aby věci světa nepronikaly dovnitř.“ Jeden z kanálů, kterým svět proudí dovnitř, se neměří v centimetrech, ale v palcích. Každý dům má napojený kanál na svět, kterým se všechno valí. Ten kanál můžete mít patnáctipalcový, sedmáctipalcový nebo jednadvacetipalcový. Je to taková hranatá „trubka“. ☺ Pokud ale chcete být uvnitř, musíte vzít smůlu nebo krev a vchod natřít. V praxi to u každého znamená něco jiného. Víím, že jsou lidé, kteří tento kanál museli odtrhnout od antény. Jsou lidé, kteří se naučili disciplíně, ve které televizi nepouští. Někteří si nikdy nekoupili anténu a mají místo toho monitor. Jsou tací, kteří si nikdy televizi nekoupili, jiní museli televizi prodat. Bůh ví. Je to však jedna z věcí, která se musí stát. Oddělení od světa se prostě musí zapečetit a vymazat krví nebo smolou. Uvnitř nebo zvenku.

Potom přichází čas, kdy Bůh dveře zavírá. Následuje rána, soud. Všimněte si, že vykonání soudu není v rukou Božího lidu. Byl to soud,

který přicházel na zemi a Boží lid byl na určitém místě zavřený. Pochopitelně je jiný obraz hovořící o dvou svědcích, kteří budou činit, co budou činit. Toto je však obraz, který mluví o místě, kde se můžete schovat. Ale nemyslete si, že budete venku, a stačí jen myslet na to, že byste měli být uvnitř.

Rodiče se někdy snaží jednat s dětmi zdánlivě milosrdně, a tak řeknou: „No, byla by škoda o to přijít.“ Nechte ale důsledky dopadnout. Nechte je dopadnout. Nesplnil jsi podmínky, nikam nepůjdeme. Vlak vám také ujede. Bůh ty dveře zavře. Neučme se tomu, že důsledky dopadají napůl. V příběhu o Noemovi se zavřely dveře a byli jste buď uvnitř, nebo venku. Naučme se vnímat dopady, jaké skutečně jsou.

Pojďme se ještě podívat do 91. žalmu. „*Ten, kdo v skryši Nejvyššího přebývá, ve stínu Všemohoucího odpočívati bude.*“ Je zde taková zvláštní podmínka. Logicky to úplně nehraje, ale píše se zde, že ten, kdo je schovaný, bude schovaný. Pokud si to převedeme na příběh v Egyptě, tak Bůh říká, že ten, kdo je schovaný, bude ochráněný. Každý, kdo bude v arše, bude ochráněný. Kdokoli bude v domě nevěstky Raab, bude ochráněný. Ve všech případech funguje princip přikrytí. Princip ukrytí. Každý tedy, kdo přebývá ve skryši Nejvyššího (dosad'te si zde všechno to, o čem jsme mluvili), bude odpočívati ve stínu Všemohoucího. Bůh tam položí svůj stín. Bude se o vás starat, zaopatří vás a ochrání. Nejen v tuto chvíli, ale až na věky.

Jedna z nejdůležitějších zpráv je, že se to netýká jenom současnosti. Komu by se chtělo celé roky dřít se zachováním svého života? Stejně dříve nebo později pomine. Není velký rozdíl v tom, zda pomine dříve nebo později. Rozdíl je ve věčnosti. Věčnost určuje význam. Nepromarněme jako Ezau, pro okamžik touhy zachovat vlastní život, věčnost prvorozenství. Nepromarněme věčnost synovství.

„*Protož já říkám Hospodinu: Útočiště mé a hrad můj, Bůh můj, v němž naději skládati budu.*“ Bůh nám tady říká, že On sám je naším útočištěm, Hospodin je tím místem. Jak ale máme vstoupit? Říkáte si: To všechno chápu. Jsou to hezké obrazy. Krásná myšlenka. Co to ale znamená pro mě ve 21. století, 1. července 2007? Co mám udělat?

Bůh nám dal obraz. Bude vám povědomý. Stačí na to čtyři čáry. Když nakreslím obdélník, každý ví, o čem budu hovořit. ☺ Stánek. Víme, že stánek je Boží obraz, který nám dal pro poslední dobu. Shrnul v něm

určitou zprávu, kterou chtěl pohlídat čistou, bez všech doktrinárních zmatků, které přicházejí. O čem tedy stánek je? Je o cestě odněkud někam. Cesta na určitém místě končí. Kde končí? Ve svatyni svatých. Co se v ní nachází? Truhla. Dobře. Ale co je tam hlavně? Boží přítomnost! Přikrytí – to je to, kam mířím. Na tomto místě přebývala Boží přítomnost, šekína – sláva. Kněz se zde setkával s Bohem. První dělení ve stánku je mezi světem a vnějším nádvořím. Na své cestě ze světa procházíme kolem různých nábytků až do svatyně svatých. Víme, že máme mít kotvu od počátku zakotvenou na tomto místě. Na rozdíl od přirozeného stánku vidíme až dovnitř, protože opona byla roztržena. Smíme hledět až do svatyně svatých, proto máme naději plného obecenství s Bohem. To je místo, kam míříme. Je to místo bezpečí.

Šestý nábytek mluví o slitovnici s anděly, kteří se přikrývají vzájemně a přikrývají i slitovnici. Tento nábytek vyjadřuje přikrytí. Je to právě verš z 91. žalmu, který o tomto přikrytí mluví – přikryji tě svými brky. Další verše o přikrytí a ochraně hovoří také. Možná si řeknete, že jsem vám moc nepomohl, ale odpovědí je, že se musíte dostat na místo svatyně svatých, abyste tohoto přikrytí došli. Ekvivalentem je Noemova archa – být za dveřmi, které jsou pomazány krví. Je to dům Raab. Je to košík vymazaný smolou, ve kterém byl Mojžíš. Mohu zde vyjmenovat všechny tyto obrazy, které hovoří o stejném místě. Potřebujeme se nacházet ve svatyni svatých pod přikrytím. Potřebujeme přebývat ve svatyni svatých.

Možná si říkáte: No, zase jsi doplnil další obraz, ale stále jsi mi nepomohl. Potřebuji vědět, jak se tam dostat. Cesta je však dána. Nejdřív musíš vstoupit skrze dveře. Bůh říká sám o sobě: „Já jsem dveře. Já jsem cesta i život.“ (J 10:7; J 14:6) Pak je potřeba projít určitými zkušenostmi nábytků ve stánku. Musíš je projít. Bůh říká, že máš skrze svícen v jednotě s Bohem činit Boží dílo. Nemůžeš to minout. Nemůžeš hned vstoupit do svatyně svatých. Co se stane, když na toto místo člověk vstoupí nepatřičně? Zemře. To, co vám má být požehnáním, vám může přinést smrt. Chtít se dostat do Boží přítomnosti, aniž bychom poctivě prošli celou cestu, nezvládneme. To nejde. Boží přítomnost je koncentrované světlo. Na fyzické rovině si představte tlustý laserový paprsek. Koncentrované, nahuštěné světlo. To nelze přežít. Říkáme si však: „Vím, že Boží milosrdenství nás přikryje.“ Musíme však být proměněni a propáleni, a najednou to, co mohlo být utrpením, se stává

požehnáním. Pro někoho jiného ale to, co mohlo být požehnáním, utrpením je. Na cestě stánkem nelze nic obejít, nejsou tam žádná boční dvířka, kterými by se dalo vyjít ven. Nemůžete minout sycení se z Božího slova. Musíte vzít chléb a sytit se z něj. Musíte číst Boží slovo, přemýšlet nad ním a mít ho před očima. Nemůžete minout ani obětování vlastní duše. Nemůžete mít svou vlastní vůli, nemůžete mít vlastní city, emoce, touhy nebo svou vlastní mysl.

Bůh říká, že přijde den pročištění. Můžete být skryti. Ale je třeba za to zaplatit. Platí se nejvyšší cena. Je potřeba zaplatit všechno; vzdát se určitého způsobu života, abychom získali nový. Možná vám to zní nadějně. Doufám, že vám to zní nadějně. Nechci vás vyplašit. Jestliže vás to přesto plaší, pak vás chci vyplašit k naději.

Zmíním ještě dvě, tři drobnosti. Nezáleží, jak daleko v cestě stánkem člověk bude, protože i svatyně bude pošlapána. Je to proto, abychom se tlačili a prošli až do svatyně svatých.

Moudré panny vstoupily na místo obecenství s Bohem. (Mat 25:10) Na mnoha místech se píše, že Bůh klepe na naše dveře, chce vstoupit a večeřet s námi. (Zj 3:20) Odtud získáme krev, abychom dveře označili. Stane se to skrze obecenství, skrze večeři. Tento aspekt nelze vynechat.

Poslední věc, kterou jsem chtěl zmínit, která se projevuje v příběhu o deseti pannách nebo příběhu o Noemovi, je tato: Přišel jistý čas. Přišel jistý čas. Do určité doby existuje určitá míra tolerance. Mohl bych to nazvat obdobím milosti. Přichází však čas, kdy Bůh dveře zavře.

Stejně je to s dětmi. Řeknete: „Uklid’ si pokojíček, než pojedeme plavat.“ A čas běží. Jedna z chyb je, že u dítěte stojíte a stresujete ho: „Tohle zvedni, tohle polož...“ Tím nazlobíte sebe i je. Zadali jste jasný příkaz dětem, které to jsou schopné zvládnout. Dejte jim prostor. Pak ale přijde čas odjezdu. Počítáte s tím, že je to hotové. Jdete, zkontrolujete a řeknete: „To je v pořádku, jdeme si užívat.“ Víte, že si poslušnost můžete užívat? Poslušnost je odpočínutí. Když však přijdete a zjistíte, že práce není hotová, řeknete: „Tys neudělal, cos měl udělat.“ Dítě se vymlouvá: „Ale já jsem myslel...“ Musíte odpovědět: „To jsi myslel málo nebo špatně. Tvoje jednání bude mít určitý dopad. Nejede se plavat.“ Učme se to. A nastavme v sobě tuto mentalitu, protože taková je realita. Říkáte, že nechcete děti stresovat. Ale Bůh nás stresuje. Nechtěli jsme děti stresovat natolik, že jsme se sami naučili nestresovat se. Mluvím

teď o bázni z uvědomění si, že mi uletí letadlo, ujede vlak nebo se zavřou dveře.

Mysleme na čas konce, protože už jsme velmi blízko. Čas se naplní a Bůh přijde. Nemyslete si, že se před tím stane nějaká zvláštní situace ve světě. Nečekejte, že v roce 2008 se tady najednou začne válčit, uvědomíme si, že je to opravdu vážné, a tehdy učiníme to, co máme učinit. Nežijte tak. Pán Ježíš může přijít zítra. Z určitých proroctví se domníváme, že Ježíš přijde v roce 2008. Mohli jsme se splést v roce 2008? Ano. Ježíš může přijít i dřív. Víte to? Neříkejte si, že máte ještě minimálně půl roku čas. Možná to nebude jaro 2008, ale třeba podzim. Ale možná jsme se spletli a stane se to o pár měsíců později. Víte, jak bude vypadat den, ve kterém Pán přijde? Jako ten dnešní. Pokoj a bezpečí. Budou zprávy o průběhu summitu. Lidé budou chodit do práce, jezdit na dovolené, poběží nějaký projekt. Takto bude ten den probíhat. Na co čekáme? Čekáme, až dveře budou zavřené? Budeme se pak vymlouvat: „Bože, proč jsi mi nic neřekl?“ Bůh odpoví: „Vzpomeň si na 1. července, tehdy jsem ti říkal. A mnohdy jindy.“

Nečekejme, až ten den přijde. Na druhou stranu nezmatkujte, že musíte prodat svůj majetek a v bílém rouchu vylézt na stromy. O tom nikdo nemluví. Hovoříme však o tom, že musíme přestat od hříchu, nežít starý život a vydat se Hospodinu. Je třeba vydat se Bohu, protože čas utíká. Kéž je vám toto slovo nadějí, že existuje místo, do kterého můžete vstoupit. Nepromarněte svůj den. Nepromarněte svoji příležitost. Naučte se princip, který nám ukázala nevěstka Raab. Tato žena mnohé do Božího království předchází. Mimochodem, doufám, že víte, že je v rodokmenu Ježíše. Amen.